

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

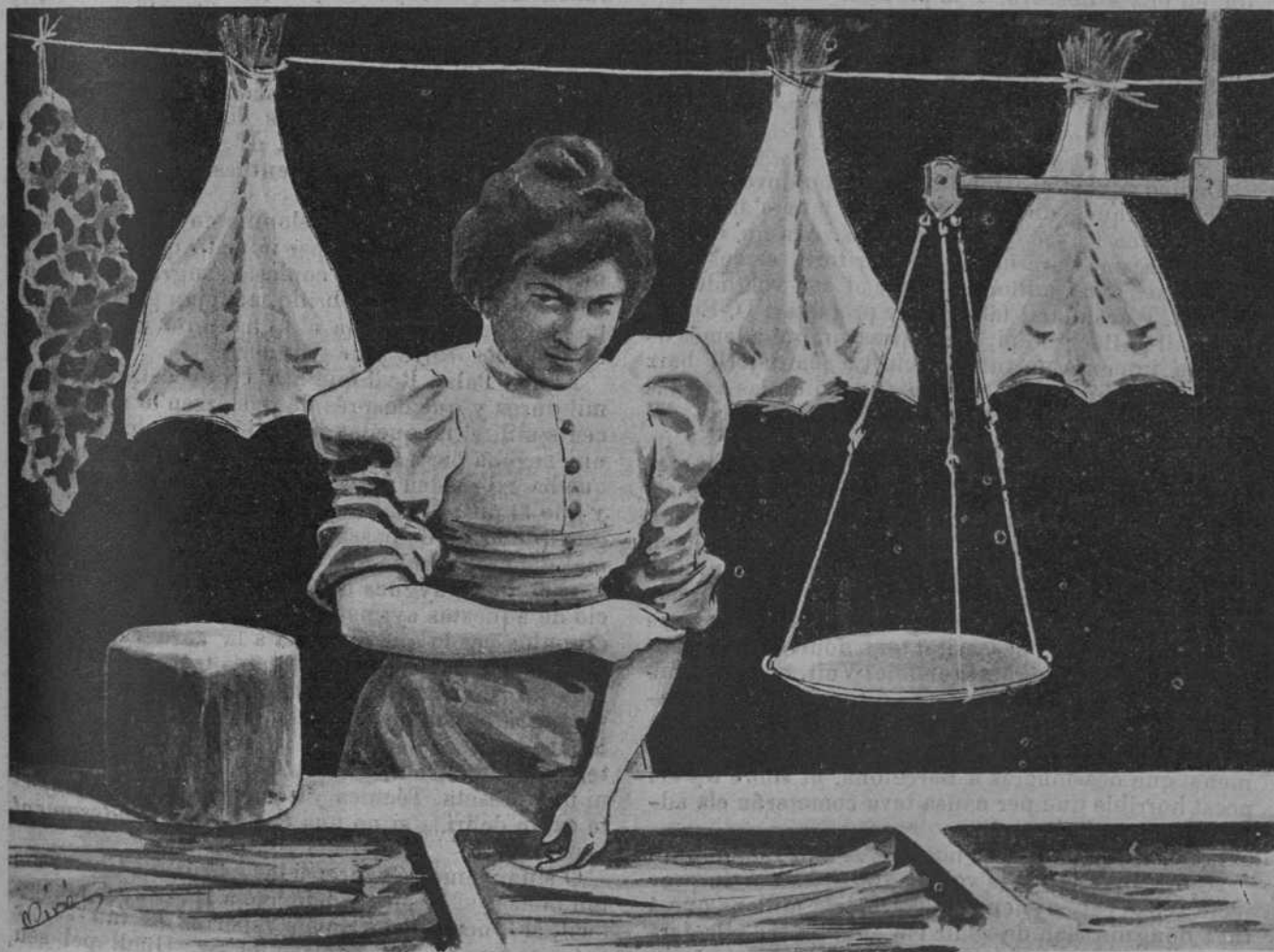
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba - Puerto Rico, y Extranger, 5

ENTRADA DE QUARESMA

—Ab permís de vostés, ara será una servidora la que tallarà 'l bacallà

CRONICA

Ab la Quaresma comensa l'època de la penitència. Al terme de las set senmanas magres vé la diada aquella en que Barcelona suspen la circulació de carruatges y tanca las portas de las botigas, llansantse la multitud vestida de las festas á recorrer monuments... y á veure á las noyas macas qué tal las hi escau la mantellina negra.

En vigílies del dijous sant els regidors, desde temps immemorial, reben un avis invitantlos á anar á la funció de la Catedral á rebre la sagrada comunió, á qual efecte se 'ls prevé que pera major comoditat dels que vulgan reconciliar-se, trobaran á la parroquial iglesia de Sant Just, durant tota la tarde del dimecres, un número de capellans disposats á oirlos en confessió.

Y vegin lo que son las cosas: contra lo que afirma la locució catalana, tractantse de regidors *Sant Just no torna may per casa*.

Una de dos: ó 'ls capellans de Sant Just son de la mànega ampla, ó 'ls regidors que 's postran á sos peus uns per devoció, altres per rutina y altres en fi per seguir la moda avuy predominant de las apariencias religiosas, ocultan al confessarse sos pecats mes grossos.

Pecats de regidors molt mes tremendos que 'ls que pujan cometre com á particulars. Si 'ls diguessin, com deurían, la nit del dimecres sant, un cop terminadas las confessions, sería precis desinfectar la parroquial iglesia de Sant Just, per treure'n la bravada. Es donchs, impossible que se 'n confessin. Hi ha ademés un altre motiu per creure que se 'ls callan, y es la carencia absoluta de arrepeniment qu' en ells s' observa. Y la proba n' es que 'ls negocis pecaminosos comensats avants de la confessió, prossegueixen després d' ella, com si res hagués succehit.

Afortunadament Deu tot ho veu... y Barcelona també.

Dedico aquest preàmbul de carácter devot, al seràfich Marqués de Comillas, que tant s' interessa per l' eterna salvació de las ánimas. Ara qu' entrém á la Quaresma farà una obra meritoria si se 'n va, quant mes aviat millor, á trobar al seu volgutíssim cunyat, l' acaudalat fabricant y propietari D. Eusebi Güell y Bacigalupi, hereu presumpte ademés de la seva inmensa fortuna, decidit á plantejarli baix l' aspecte religiós y moral, la qüestió de las ayguas de las costas de Garraf en relació ab lo projecte del Ajuntament de Barcelona.

—«Tu ets rich—podrá dirli—y ho serás molt mes demá que jo 'm mori. Sense necessitat de las ayguas de Garraf *nedas* en l' opulencia, y sent com ets un dels homes mes felissos de Barcelona no entench com pots resignarte á fer com la mar que quant mes té mes brama. Ja la veus: no contenta ella en possehir tan líquit seu se t' está barrejant ab las ayguas de Garraf. ¿Quina necessitat tens donchs d' emprendre un negoci de aquesta índole? Vuit, nou, deu milions de pessetas (cantitat que dit siga entre paréntesis totas las costas de Garraf no la valen de bon tros) no podrán compensarte may del perjudici inmens que ocasionarás á Barcelona, ni sobre tot del pecat horrible que per causa teva cometerán els administradors de la ciutat.

»¿Qué no 'ls veus? La boca se 'ls está fent aygua.

»Contempla'ls, y 'ls veurás aferrussats á un projecte sense cap ni peus. Darrera dels milions que á tu 't donguin han de venir els infinits qu' ells derrotxin per elevar y conduhir un líquit que tu sabs

ben bé que no es potable. Dirás tú que aixó no es qüestió teva; pero t' enganyas, cunyadet meu: si tu no 'ls proporcionessis l' ocasió, no pecarian.

»Dirás també que fins ara no hi ha cap compromís contret, que tot dependrà en tot cas de que las ayguas objecte del negoci, gracias als traballs que pensas portar á efecte deixin de barrejar-se ab las del mar; dirás que la proposició no s' acorda sino en principi; pero ay! tú no pots ignorar que á la Casa gran tant bon punt comensan á sortir *ls principis*, ja se 'n van als *postres* desseguida. Son molt goluts, molt llaminers els homes de la Casa Gran y en un tancar y obrir d' ulls buydan totas las compoteras.

»Y has de ser tú cómplice de la glotoneria de aqueixos miserables pecadors? ¿Y has de ser tú, precisament, tan favorecut ab tots los dons de la divina Providencia, l' esca de las sevas culpas?

»Jo 't conjuro, donchs, á que t' ho deixis corre. Fes'ho tú, ja qu' ells son incapassos de intentarho. Retira 'l cetrill de l' oli y no hi haurán untets. Pensa que s' acosta la senmana santa, que anirán á Sant Just á fer una mala confessió, que s' acostarán després á la taula eucarística y que mentres treuran la punta de la llengua pera rebre la sagrada forma ¡quin sacrilegi! tindrán ocupat el pensament ab el negoci de las ayguas...

»Qué fas?... ¿Ploras?... ¡Oh!... Postremnos de jonolls y benehim á Déu Nostre Senyor per havernos concedit á mí la gracia d' eternirte, y á tú la merced d' evitar una serie de pecats abominables. ¡Alabansas infinitas al misericordiós dispensador de la eterna benaventuransa!»

Aixís parlaria jo si 'm trobés dintre la pell del seràfich marqués, ey, sempre que no tingués cap palla al ull que posés al meu cunyat Güell en situació de perdrela per una viga.

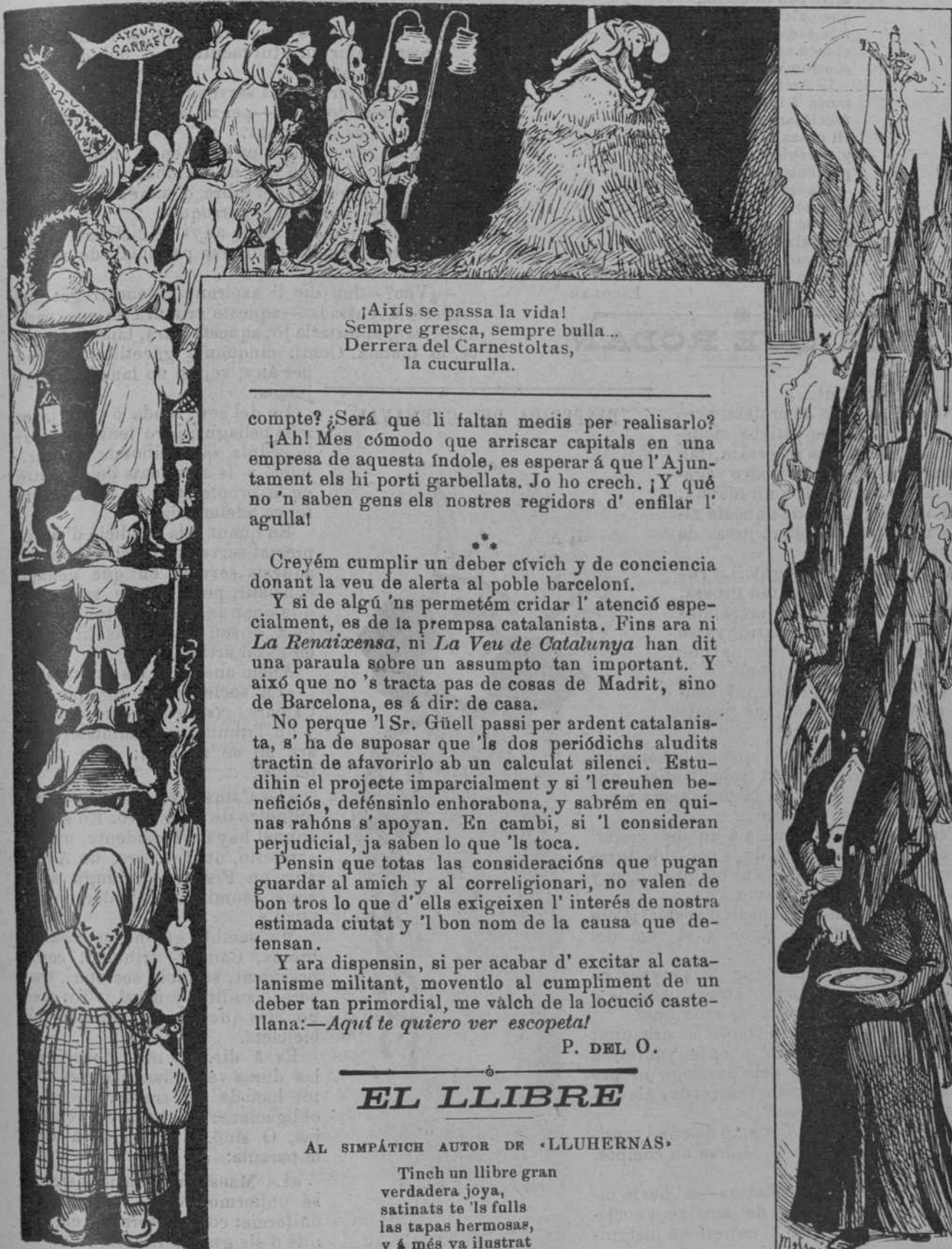
Perque, tal com están las cosas, es bastant difícil que l' home de la Trasatlántica puga arribar á persuadir al home de las ayguas de Garraf, haventhi de per mitj un gran negoci. L' un y l' altre son igualment devots, y grans entusiastas de *las misas* reunidas á milions.

Aixís, donchs, los barceloníns no poden refiar-se mes que de sí mateixos per impedir que l' erari municipal rebí una nova y copiosa sangría practicada ab el sabre que ab tan brillo manejan els projectistas del Ajuntament. Ja n' hi ha prou de despilfarrs, de desordres y de gatuperis.

Aquell Palau Real que havia de costar xeixanta mil duros y que després de gastáren'hi mes de sis-cents mil, s' ha quedat á mitj fer, no ha de tenir una segona part. Aquell aquaducte de Moncada, que ha exigit deu anys de gastar sumas inmensas y que al últim resulta que no serveix faltant l' aygua que havia de passarhi es una broma de massa mal género, perque ara tinga de renovar-se ab el negoci de las ayguas de Garraf. Ni la mala condició de aquestas ayguas, ni la falta de un aforo escrupulós per lo que respecta á la seva cantitat, ni la distancia considerable á que 's troban de Barcelona, ni la circumstancia de que puga aprofitarse pera la seva conducció un sol pam de la ga'eria de Moncada, recomanan que l' Ajuntament perdi 'l temps ocupantse'n, y molt menos que hi sacrifici ni una pesseta. Técnica y económicament el projecte es un deliri... si no una cosa pitjor, *piadosament* pensant.

O sino, vamos á veure: si las ayguas de Garraf son tan bonas, si la seva conducció á Barcelona es tan fácil, si 'l negoci que poden reportar es tan segur ¿cóm es que no se l' emprén el Sr. Güell pel seu

ACABAMENT Y COMENSAMENT

¡Aixís se passa la vida!
Sempre gresca, sempre bulla...
Derrera del Carnestoltas,
la cucurulla.

compte? ¿Será que li faltan medis per realitzar-lo?

¡Ah! Mes cómodo que arriscar capitals en una empresa de aquesta índole, es esperar á que l'Ajuntament els hi porti garbellats. Jo ho crech. ¡Y qué no 'n saben gens els nostres regidors d'enfilar l'agulla!

Creyém cumplir un deber cívich y de conciencia donant la veu de alerta al poble barceloní.

Y si de algú 'ns permetém cridar l'atenció especialment, es de la premsa catalanista. Fins ara ni *La Renaixensa*, ni *La Veu de Catalunya* han dit una paraula sobre un assumpto tan important. Y aixó que no 's tracta pas de coses de Madrit, sino de Barcelona, es á dir: de casa.

No perque 'l Sr. Güell passi per ardent catalanista, s'ha de suposar que 'ls dos periódichs aludits tractin de afavorirlo ab un calculat silenci. Estudihi el projecte imparcialment y si 'l creuhen beneficiós, defénsinlo enhorabona, y sabré en quinas rahóns s'apoyan. En cambi, si 'l consideran perjudicial, ja saben lo que 'ls toca.

Pensin que totas las consideraciós que pугan guardar al amich y al correligionari, no valen de bon tros lo que d'ells exigeixen l'interés de nostra estimada ciutat y 'l bon nom de la causa que defensen.

Y ara dispensin, si per acabar d'excitar al catalanisme militant, moventlo al cumpliment de un deber tan primordial, me valch de la locució castellana:—*Aquí te quiero ver escopeta!*

P. DEL O.

EL LLIBRE

AL SIMPÁTICH AUTOR DE «LLUHERNAS»

Tinch un llibre gran
verdadera joya,
satinats te 'ls fulls
las tapas hermosas,
y á més va ilustrat
ab profusió d'orlas.

Quan dalt del cel blau
despunta l'aurora,
foll y tentador,
l'Amor vé y me l'obra
posantse á llegir
estrofes y estrofes,
si l'una elegant,
l'altra primorosa,

totas aygua y mel,
glops de vida nova
que m'omplan el cor
d'esperansas dolsas.
Tot es gran y bell,
de color de rosa;
y crech que visch sol
sota l'ampla volta

que son pera mi
las bellas corolas....
Pero quan el mon
altre cop trontolla,
quan els homes tots
á la vida tornan,
el meu somni bell
s' esfuma y desflora.
L' Amor rondinant
tanca 'l llibre á l' hora;
recelosament
ell passa la porta
y el veuen mos ulls
perdentse en la boyra....
Llavors torno en mí
y sento l' angoixa
y no sé per qué
aborreixo al home....
y espero 'l nou jorn,
jespero l' aurora!

ESCOLAR.

ELS QUE RODAN

¡Ja volia dir jo!...

No me las pego de profeta; pero quan veyá als simpátichs ciclistas tan callats, tan reservats, tan misteriosos, mes de quatre vegadas m' ho havia dit á mí mateix: —¿Vols t'hi jugar que aquests xicots n' están rumiant una de grossa?

Aixís mateix ha sigut. La rumiavan, y tan grossa, tan grossa, que al véurela no hi haurá ningú que s' atreveixi á extranyarse del llarch període de temps que l' han tinguda en incubació.

¿Volen que 'ls la expliqui? Veuran quina ocurrencia mes prodigiosa.

Se tracta nada menos que de la constitució d' una nova societat velocipédica, una institució que funciona ja en aquesta capital, y que té per objecte...

Pero, deixém la paraula á un del gremi:

«El objeto primordial de la naciente agrupación es elevar, (fixins'hi bé) dignificar y favorecer el velocipedismo....»

¿De quina manera? pensarán vostés? ¿Cóm s' eleva, dignifica y favoreix el ram del pneumátich?

¿Tal vegada evitant que 'ls senyors ciclistas aixafin criaturas, atropellin vells y fassin fer tamborellas á las senyoras?

¿Potser repartint un tractat d' urbanitat á tots els que pedalejan y ensenyantlos á no tranzitar pel mitj dels passeigs ni per las aceras exclusivament reservadas als ciutadans que aném á peu?...

¡Fugin d' aquí!... Tot aixó es cursi, antiquat y no val la pena de tenirse en compte. ¡Estariam frescos!

La «Mestranza de ciclistas»—m' havia olvidat d' apuntar el nom de la naixent societat—pica mes alt y no s' entreté en insignificancias.

Formada — torném á copiar — «por distinguidas personalidades entre los conspicuos y corifeos del deporte favorito...» la séva missió es garbellar la tarregada y no donar l' alternativa sino al carbó gros.

Y porque no 'ls quedi dupte de que la cosa es seria y que aixó de *conspicuo* no ho

diuhen per mera fórmula, examinin las condiciones que per ingressar en la «Mestranza de ciclistas» s' exigeixen:

Primera: ser católich.

Segona: portar lo menos *cinch* anys de ciclisme.

Tercera: tenir un títul facultatiu ó mil duros de sou ó de renda; y

Quarta: haver prestat serveys al gremi.

La primera condició—per xó la posan al davant de tot—es la més important.

S' ha de ser católich, es á dir en la oficina social no s' escolta á ningú que no exhibeixi previament el butlletí, 'ls rosaris, el llibre d' anar á missa y un certificat del rector de la parroquia.

Després, vé lo dels *cinch* anys de ciclisme. Aixó probablement, deu acreditar-se per medi de retalls de periódichs.

—¿Veu?—deu dir l' aspirant al encarregat del registre d' entrada:—aquesta criatura de que parla aquí, vaig aplastarla jo; aquesta altra, també; aquesta, lo mateix. Conti: cinquanta gacetillas, á deu per any, veji si no fan *cinch* anys justos.

Lo del sou, renda ó títul ja es mes peliagut; pero fent ensenyar la cédula, els recibos de la contribució y 'ls certificats del registre de la propietat ja 's té bastanta feyna adelantada.

En quant á la condició d' haver prestat serveys al ciclisme, no sé aquests serveys en qué deuhen consistir, pero ha de suposarse que quan la «Mestranza» ho exigeix, el seu intríngulis hi haurá en el tal article.

Aném analisant els estatuts.

«La sociedad se rige por una Cámara... (sistema representatiu) y un Tribunal.» De ministeri, per ara no se 'n parla; pero ab el temps...

«La Cámara se compone de un »Síndico de cada Coro. En el Tribunal hay un Presidente, un Secretario, un Tesorero, un Auditor, un Fiscal... (y ningún mes) »que asumirán el poder ejecutivo.»

Me sembla que no es cosa de broma. Cámara, tribunal, coro, president, síndich, secretari, tesorero, auditor y fiscal... Tot aixó no mes que per poguer anar en bicicleta.

Es á dir, no més: després de las duras venen las maduras. No tot han de ser trabas, debers y obligaciones: també hi ha ventatjas. O sinó... tornémlos á ceder la paraula:

«La Maestranza tiene insignia »é uniforme propios.» Insignia é uniforme: com els serenos, els burots ó els guarda-paseos.

¡Pero quin uniforme! Una verdadera monada: figúrinse:

«Casaca faldón corto ve-de manzana, solapas blancas y charreterras, galones y botones de plata; »chaleco blanco (sense música de »n Chueca) fagín de seda color »verde manzana para los Maes-

—Vaja, hasta l' any que vé, bromistas.

DESPEDIDA DEL CARNAVAL

UN ARBITRI MUNICIPAL

—Ves si després d'habernos escarrassat tant en disfressarnos, encare pagariam sis pessetas!

»trantes, cereza para los Grandes oficiales y naranja
»para los Comendadores; sombrero negro apuntado,
»pantalón corto de paño negro y medias de seda
»negras.»

La veritat no troban que 'l sol gustasso de po-
guer anar pel carrer vestit d'una manera tan deli-
ciosa val ben bé la pena de sér catòlich, tenir cinch
anys de ciclisme y disfrutar de mil duros de renda?

Si 'ls informes que m' han donat son exactes, la
nova corporació s' presentarà per primera vegada
en públich durant la próxima temporada del *Corpus*.
Sembla que 'ls elegants ciclistas, adornats ab els
seus trajos color vert, cirera y taronja, anirán á la
professó colocats darrera de las trampas.

No 's podia esperar menos d' una institució con-
sagrada á dignificar la bicicleta y á propagar el ca-
tolicisme per las carreteras espanyolas.

¡Animo, joves! Aquest es el camí. Rihéuvs del
mon, y endavant las *mdquinas*.

Desde lo alt de las sevas caderas, cinquanta set
bisbes us contemplan.

A. MARCH.

RIMAS VULGARS

Al principi de estimarnos
tots dos ens voliam tant
que no hi veyas d'alegría
ab lo nostre amor pensant.

Han passat dos anys. Ton pare

vol saber si 'm caso aviat,
y ara soch jo que no hi veig:
no hi veig.... la necessitat.

Estant al teu costat trobo consol;
tú fas passarme 'l fret y hasta la pena;
pro no ets capás de ferme passar, nena,
un duro fals que tinch y ningú 'l vol.

Avuy he sapigut
que tens pentinadora
que 't fas arreglá 'l cap
cada tres ó quatre horas
mes jo sé que 'l cap teu
ja no te arreglo, noya.

Pe'l mes sagrat del mon, nineta, 't juro,
que 'l primer de Setembre.... es Sant Arturo.

Si un día descubreixes que t' enganyo
ó que per alguna altra jo estich foll,
agafa una navaja, vina á casa
y allá mateix em tallas.... l' ull de poll.

J. STARAMSA:

CARNAVAL Y QUARESMA

QUARESMA.—Bon día y bon' hora.

CARNAVAL (*estirant peresosamente los brassos.*)
—¡Holal ¿Tú per aquí?

CORREDORA

Una xicota que anirá lluny.... si no rellisca á mitj
camí.

CARNAVAL DE MADRIT

—No sé pas si 'n sortiré d' aquest embull.

ENTRE BOHEMIS

—Ja has comensat la Quaresma
—Jo? Ja fa vintinou anys.

QUARESMA. — L' obligació, fill, l' obligació!...
¿Cóm t' ha anat la cosa?

CARNAVAL. — Tot lo miserablement que puguis

imaginarte. Si un altre any me passa lo que aquést, plego.

QUARESMA. — Naturalment, després de las tragerias que han passat, la gent no tindrà humor...

CARNAVAL. — ¿Humor? No ho sé si 'n té o no 'n té. No acabo d' enténdrela. Per una part, no se senten sino queixas y gemechs; per l' altra... haguessis vist la Rambla aquests dias...

QUARESMA. — ¿Animada?

CARNAVAL. — Com en los millors temps de la meva festa.

QUARESMA. — Pero ¿per qué? ¿ab motiu de qué? ¿Qué era lo que ocasionava aquesta animació?

CARNAVAL. — Oh!... Vés á saberho. La gent volia riure, disfrutar, divertir-se á tota costa... y no sabia cómo ni de quina manera. Los balcones estaban plenos de donas, mes ó menos señoras; las cadiras de la Rambla, completamente ocupadas, y 'l llarch passeig, desde Canaletas á las Dressanas, apenas podia contenir la multitud que formiguejava neguitosa esperant una cosa que la distraigués, que li alegrés la vista, que satisfés d' un modo ó altre la seva curiositat.

QUARESMA. — Y...

CARNAVAL. — ¡Ni un alma!... No s' ha vist en tots aquests dias un sol rasgo que valgués la pena, una idea fells, un pensament digne, original, enginyós. Pero 'l nostre nivell moral ha baixat d' una manera tan deplorable, que á pesar dels asquerosos mascarons, dels numerosos homes

—ó lo que siguin—vestits de dona, de las estúpidas xavacanadas que s' han llenat al carrer, encare hi ha gent que apretantse 'l ventre ab las mans, exclama: ¡Qué 'ns hem divertit!

QUARESMA. — No t' encaparris, que aixó no ets tú qui ha de remediárlho. ¿No t' presentas aquí ab l' exactitut deguda? ¿No cumples ab el teu deber? ¿No fas posar al calendari ab molta anticipació alló de: *Domingo de Quincuagésima*? Donchs tot lo demás es cosa d' ells; déixals fer, y que s' arreglin. Y en resumidas quentas ¿cómo ha quedat la meva gent?

CARNAVAL (ab extranyesa). — ¿La teva? ¿La dels dejunis y butllas y novenaris? No la conech.

QUARESMA (rihent). — ¡Pues no l' has de coneixel!

CARNAVAL. — Te dich que no.

QUARESMA. — Te dich que sí! La meva gent es la teva, exactament la mateixa. Aquesta multitud que durant tres dias s' ha estacionat á la Rambla ab un pam de boca oberta, es la mateixa que va á veure las professons, la que rodeja 'ls volts de la Presó quan donan garrot á algú, la que va á la parada, la que acut á rebre 'ls repatriats, á sentir la música de la Plassa de Sant Jaume, á veure com arriba un bisbe... Y aquesta multitud, aquesta mateixa multitud que mentres manavas tú s' entusiasmava ab la cursileria dels confetti y las serpentinas, correrá adelerada á las iglesias ara que gobierno jo, y s' pegará cops al pit ajonollada sobre las pedras del temple.

CARNAVAL. — Digas, donchs, que per tú aquesta bona gent son una colla d' hipócritas.

QUARESMA. — ¿Hipócritas? No: una colla d' infelissos. ¿A quí enganyan, ben mirat? ¿Als demás? ¿A n' ells mateixos! Ara s' disfressan, ara resan, ara ballan, ara baixan el cap al davant de la custodia, ara s' acostan al confessional; pero tothom els co-

neix; son ells, ells, els mateixos de sempre!... En fi, *qué determinas? vens?*

CARNAVAL.—¿Ahónt? ¿Ab tú? ¿Vestit com vaig d'aquest modo?

QUARESMA.—No miris prim! O sino, fes una cosa: pòsat cucurulla.

MATIAS BONAFF.

UNA DECLARACIÓ

Senyoreta: Tinch l'honor de dirigir la present a la que continuament m'entusiasma ab son amor.

Aquesta, hermosa, es vosté que te eixa carta en sas mans. (No he fet aquest pas avants perque vull tot ferho bé.)

Sas dots personals m'encisan desde que la vaig tractá y veig que com més temps vá passant, molt més m'electrisan.

D'aixó n'estich convenent avuy en lo gran precís y per xó ab lo seu permis crech que'l moment es vingut que ab causa y sens dilacions li dirigeix eix escrit, que ve dret y decidit a explicar mas intencions.

Ja sé que a molts ha enterat que no li só indiferent, trobant que dir solament perque no m'he declarat.

Deduhint de tal rahó que contenta quedará un cop arribi a sa ma de mí una declaració.

No senti son cor més pena per cosa tan baladí que depent tota de mí, ni s'entristeixi, més nena, que ab ganas de serli atent sent son desitj tant humil, una de un ferrocarril n'hi remeto ab la present

Si n'vol més, pot demanar, que ab molt gust la serviré. ¿Declaracions?... N'hi daré més que un foch ne pot cremar.

A. DEU.

LLIBRES

LLIBRE DELS PRIVILEGIS DE TARRASSA.—Publicat y anotat per Don Joseph Soler y Palet. — Forma 'l volum III de la *Biblioteca històrica tarrasense*. — Conté 28 documents curiosíssims copiats de un antich llibre manuscrit en pergami, que sigué trobat l'últim estiu, al efectuar-se 'l trasllado de la casa consistorial de aquella ciutat. Molts d'ells aportan d'atos de gran importancia a l'història local, y per consegüent a la general de Catalunya, suma de la de las diverses localitats que forman l'antich Principat.

No s'ha limitat lo Sr. Soler a la copia fidel dels documents. Un discretíssim prólech y un gran número de notes molt oportunes, enriqueixen la colecció y posan en clar alguns dels punts a que's refereixen els privilegis de Tarrassa.

En poch temps ha publicat la casa Tasso las següents obras:

La princesa Flora, novela de Dumas pare, traduïda per Rafael del Castillo.

El camino de Varennes, novela, també de Dumas pare, traduïda al castellà per E. Leopoldo de Verneuil.

Tradiciones y leyendas españolas, por Luciano García del Real. Forma el tercer volum de las que porta fins ara pu-

blicadas y no desmereix dels dos anteriors, tant per la varietat, com per la bona tria dels assumptos.

Altres llibres rebut:

Método para la enseñanza de DEY-DAYUD — *El Auxiliar*.

FENT PROPAGANDA

Una partidaria de la fulla.

—Idioma para todos, ideado y construido por *Antonio Juliá Guerrero*.—Es una nova tentativa per establir un idioma universal, degadament simplificat.

... *Necrologia de D. Ramón Torrelló y Borrás*, maestro colegiado que fué del Arte Mayor de la Seda, leida en sesión pública por *D. José Fiter é Inglés*.—S' enumeran en ella 'ls detalls biográfics y 'ls serveys que a la causa de la producció nacional tingué ocasió de prestar lo melaguanyat economista.

... *Fum de palla*.—Comedia en tres actes, original d' *Arthur Carreras*, estrenada ab éxit en lo *Teatro Romea*, la nit del 24 de Octubre del any passat.

... *S. M. La Coleta*, chispazo cómico en un acto y tres cuadros, eseritó á propósito para la Sociedad *Gedeón*, original de *Angel Belgrado* y *Julian de Jumbert*.—S' estrená l' día 8 de maig del any anterior.

... *Lo Gall de Nadal* y *Lo Ball de la Candelera*. Forman las obras 5.ª y 6.ª de la *Galeria cómica catalana* que venen publicant los Srs. *Salvador Bonavia* y *Angel Rius y Vidal*, totas dos representables, escritas en vers é ilustradas ab dibuixos de *J. Robert P.*

RATA SABIA.

LA SENMANA DE CARNESTOLTAS

Es una de las pitjors enemigas de la vida teatral. La comedia 's fa pels carrers. Bé ho saben prou els empresaris y per aixó reservan las novedats que tenen preparadas per la próxima senmana de Quaresma.

De manera qu' en rigor casi podriam passarnos sense la revista de costum.

PREPARATIUS

Demá dissapte tornan á obrirse 'ls dos teatros de l' entrada del carrer de Caspe: 'l *Tivoli* y *Novedats*.

Aquell, ab la companyia infantil del mestre *Joan Bosch*, espectacle del qual ja varem dirne lo que 'ns pensavam en nostre número anterior. A *Novedats* hi va la companyia dramática italiana de la *Teresa Mariani*, dirigida pel primer actor *Ettore Paladini*.

Ha obert un abono per trenta funcions y ofereix un repertori abundant y variat de obras cómicas y dramáticas, algunas de las quals son completament novas á Barcelona.

L' ÚNICH ESTRENO DE LA SENMANA

Se reduheix á la sarsuela *Toros del Saltillo*, lletra de *E. Prieto* y música de *Valverde*.

Es una producció ressobada, del género que 'n diríam tauromáquich. Poch ingeni revela la seva trama en extrèm burda: l' animan, empero alguns xistes, y dona ocasió á la *Elena Rodríguez* á presentarse vestida de torero. Hi está molt mona.

De la música qu' es viva y animada, encare que poch nova, 'n sobresurten un quarteto y uns couplets que tingueren que repetir-se.

Y res més per avuy.

Veurém si la senmana próxima 'ns dona una mica més de tela.

N. N. N.

¡ABAIX ELS SOMBREROS!

¡Quánt en va mas ansias foren per contemplarvos la cara aquella nit que us tenia asseguda á la butaca davant per davant la meva que al detrás vostre ocupava! La simetria agradosa de vostras staus espatillas, de las que eixían dos brassos esculpturats ab tal gracia

que m' inspiravan desitjos de gosarhi una nit llarga; la vostra esquena robusta per la que s' endavinavan las bellasas temptadoras, com un cel, de l' altra banda; lo bossi de coll que 'l monyo al descubert vos deixava per mostra de la blanchura de vostras carns delicadas lo mateix que un vellut finas, llustrosas com alabastre; tot á pressentir me dnya qu' erau per la vostra cara ja que per las vostras formas ben pe 'l cert se delatava, si no un ángel, una dona com no se 'n troban pas gayres.

Mes jay! per la meva pena vegi perdudas mas ansias, puig entre la vostra testa y mas curiosas miradas s' hi interposava 'l sombrero extravagant que portavau, mes alt que nostra basilica, mes ample que nostra plassa de Catalunya y ab mostrats de la flora y de la fauna, si no eran invencions lletjas de la fantasia extranya y 'l mal gust d' una modista que mereix ser fusellada. No es pas possible, senyora, que arriben á fervos centrech del mal de coll que sentia al anármen cap á casa sense havervos vist lo rostret ni lo que 's feya á las taulas, perque ab aquella baluherna que se 'n tornava muralla atapahida y groixuda, tot per dissort m' ho tapavau, per mes esforços que feya girantme per totas bandes.

Alló, senyora, ben bé era estar als llims! Hasta ganas tenia de anar á veure á la empresa, ab la demanda de que us fes treure 'l sombrero ó be 'm fes tornar la entrada.

¿No se 'ns priva per respecte y per atenció á las damas de fumar dihenho en lletreros per tot arreu de la sala? Y donchs vostés, per dar mostrats de que volen ser amables ab aquells que 's sacrifican sempre, per no incomodarlas, tréguinse aquestes sombrerassos al entrar al teatro, en paga de que no fuman los homes quan ocupan las butacas.

Jo espero, senyora mia, trobarvos altra vegada sense que 'm priveu lo veure als actors y vostras gracias, y en premi de la indulgencia ab que atendreu tantas ansias, vos prometo dedicarvos en aqueixas propias planas, un romans per ennaltirvos los ulls, los llabis, la barba, com avuy anava á ferho, no havent privat d' inspirarme aquell sombrero mayúscul, que si la moda 'n durava se canviarian los sexes de segú y sens tardar gayre, puig foran lo fort las donas de tal modo carregadas y 'ls homes foran lo débil per comportar tals disbauixas.

SIMÓN ALSINA Y CLOS.

EL MESTRE CABALLERO Y «GIGANTES Y CABEZUDOS»

¡Y vinga fer jotas!

ESQUELLOTS

RELOTJE POPULAR

Ja ha terminat el Carnaval. Per no interrompre la marxa que vé portant desde fa molt temps, ha sigut aquest any molt més burro y molt mes sonso que 'ls anteriors.

Molta rahó teníen els vells que varen dir:
—«El pobre Carnestoltas s' acaba de morir.»

A Madrit, á lo menos, encare fa la revivalla.

L' Ajuntament de la vila de l' Os ha invertit quantitats de alguna importancia en divertir als vehíns y atreu-re als forasters.

Entre 'ls festeigs realisats s' hi conta la batalla de flors, que va tenir un gran éxit. Y 's comprén. Lo nostre poble serà sempre belicós per temperament, y bé ha de pendre la revenja dels desastres de Cavite y Santiago. Las batallas de flors son avuy las únicas en que podém lluhirnos.

Las batallas de flors y 'ls fochs artificials.

Dilluns al vespre, sense avís previ van dispararse tot de un cop mil dotzenas de cohets en lo carrer de Alcalá. Figúrinse quin terratrémoll!... Los caballs dels carruatges fugíen desbocats, la gent escapava esparverada. Els apotecaris no s' entenfan de feyna preparant anti-espasmódichs. A las Casas de Socorro van ser auxiliadas algunas dotzenas de personas. Va haverhi moltes caygudas.

Pero no va caure en Sagasta.

¡Llástima, veritat? Perque la cayguda de D. Práxedes hauría sigut el digne final de un Carnestoltas.

Diu un periódich que l' hereu Pantorrilles no ha vist ab agrado las representacions de *La Farsa*.

Tant es aixís, que valentse de un intermediari influent, va fer demanar al autor que 'n tallés alguna cosa.

Jo al lloch de 'n Guimerá hauría respost al intermediari:

—Digui á D. Manuel qu' está molt bé: que vinga ell en persona, y li tallaré tot lo que vulgui.

Un eco de Madrit, respecte á l' estancia del arcalde de Barcelona á n' aquella vila:

«Es probable que mañana como día festivo é inútil en consecuencia para realizar gestiones, pasen el día en Toledo los señores Griera y Gómez del Castillo.»

Vostés preguntarán:—¿Pero que dimontri hi havíen de anar á fer á Toledo, l' arcalde y l' secretari?

¡Qué se jo Mare de Déu!... Tal vegada van anar á veure si trobavan una bona anguila!

Ha mort á Constantinopla ¿qui dirían? En Kiliaraga.

¿No saben qui era aquest fulano? Un personatge de gran importancia: l' jefe dels eunuchs de Abdul-Hamid.

Ha deixat al morir una fortuna: un milió de piastras en moneda corrent y 800,000 franchs en joyas y metalls preciosos. Com que no té familia tota la seva riqueza passa al Sultán.

De manera que l' jefe dels eunuchs venia á ser una especie de guardiola.

«Adéu Kiliaraga—diu un periódich extranger al donarli la postrera despedida.—Ja qu' en rahó del teu ofici no pogueres ser ni bon espós, ni bon pare de familia, que 't serveixi de consol l' alegría del teu amo y senyor al embutzacarse la fortuna que li deixas, una gran part d' ella probablement en or verge. Y qu' en lo paradís de Mahoma pugas trobar una compensació als goigs de que 't vejeres privat durant la teva vida terrenal!...»

Llegint diaris sempre se 'n troban de bonas.

Aquí va una carta de Tarragona que insertava días enrera *La Publicidad*:

«Asegúrase que en la mañana del pasado domingo y en una preciosa quinta de las cercanías de esta ciudad verificóse un duelo entre un joven diputado provincial y un conocido ingeniero, sin que llegasen á dispararse las armas, etc., etc.»

Vels'hi aquí un duelo ben original.

Y ara passém al *Diluvio* del diumenje:

«En lo demás, y según el testimonio de una carta que de Madrid recibió un caracterizado fusionista, el Sr. Griera andó por Palacio, etc.»

Anda, anda. M' hi jugo qualsevol cosa que qui escriu andó per anduvo ha de ser aquell que no bada.

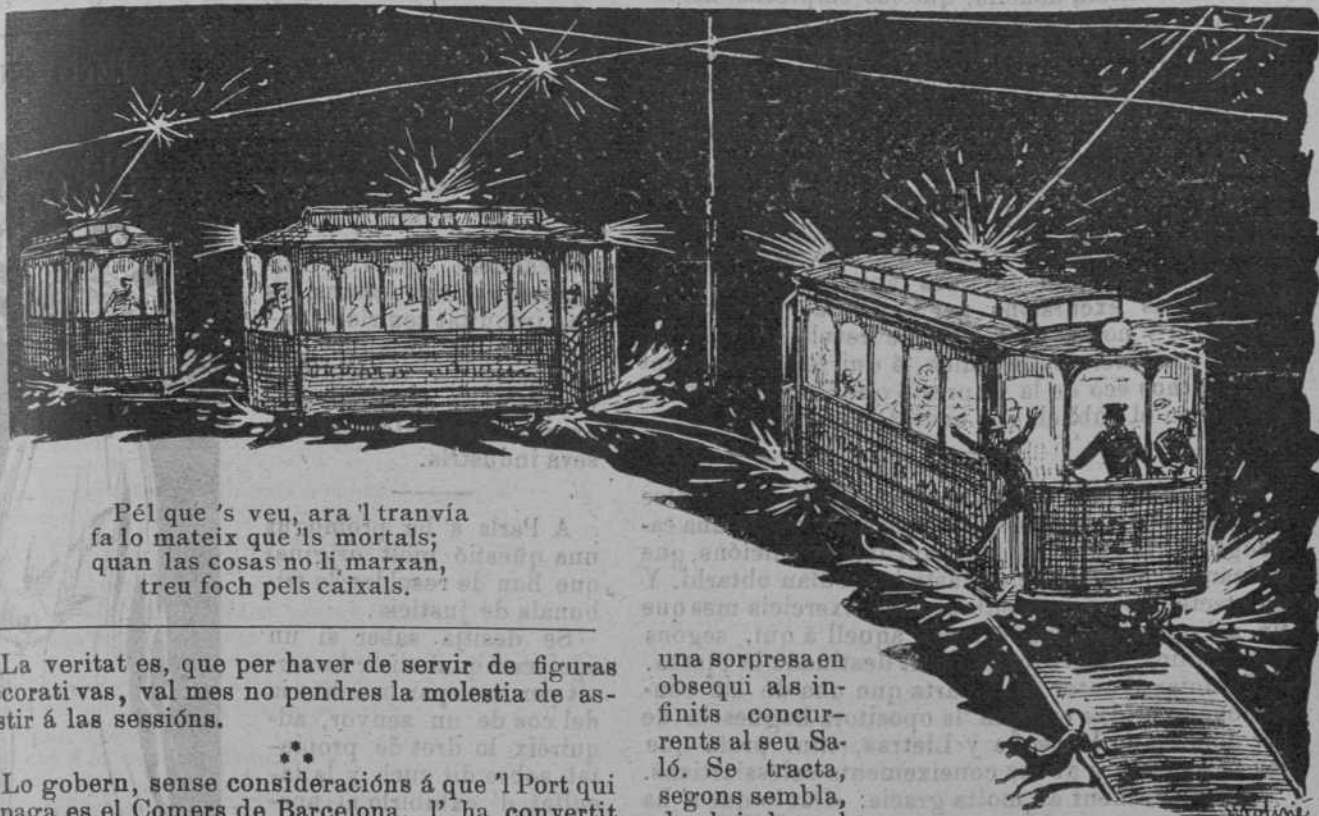
Pero fins á cert punt se comprén que aixís escriguin els del *Diluvio*. S' ha parlat tant y tant de las irregularitats de *La Salvadora*, que ara quan se topan ab un verb irregular, no mes que perque no diguin, el regularisan.

La Junta de Obras del Port s' está escorrent, com una mitja quan se 'n escapa un punt. Els representants de la Cámara de Comers han decidit anarse'n y 's creu que farán lo mateix els delegats de la Diputació y del Ajuntament.

Tres quarts de dotze.

ESPECTACLES PÚBLICS

Pél que 's veu, ara 'l tranvia
fa lo mateix que 'ls mortals;
quan las cosas no li marxan,
treu foch pels caixals.

La veritat es, que per haver de servir de figuras decorati vas, val mes no pendres la molestia de assistir á las sessions.

Lo govern, sense consideracions á que 'l Port qui 'l paga es el Comers de Barcelona, l' ha convertit en una de las tantas vacas lleteras que muny la má de la centralisació.

Lo Govern agabella 'ls fondos que 's recaudan, farceix las oficinas d' empleats inútils, y per no haver de treure 'ls quartos que te en caixa entreté indefinidament l' aprobació dels projectes que se li envían.

Un detall: quatre anys fá que s' está tramitant un expedient que té per objecte la construcció de un *Water Closet*.

De manera que als que al veure lo que passas' están d' allonsas de riure, ni 'l consol els queda de poderse aliviar.

Ab lo derribo de las casas que fan cantonada al carrer de la Boqueria, desapareixará 'l local en que durant molts anys estigué instalada una de las fondas mes típicas de Barcelona.

La *Fonda Nacional*, una de las mes baratas y de las més pintorescas que hi ha hagut á Barcelona.

La llista dels plats estava formada per un conjunt de fustetas movibles que s' encuadravan dintre de un march. Y cada plat tenia 'l seu nom especial. De una arengada se 'n deya un guardia-civil; de un pebrot vermell un gorro-frigi. Y aixís tot lo demás.

Los mossos cantavan lo que demanava cada concurrent:—Tres de secas, per un senyó que 's porta 'l pá!

Si 'l senyó se 'n anava, mitj avergonyit, cridava 'l mosso ab la mateixa cantarella:—El senyó se 'n ha anat: jalto las secas!

—Portim un plat de broquil—deya un altre.

—¡Un plat de broquil!... cantava 'l mosso.

—No n' hi há—deya una veu desde la cuyna.

Y 'l mosso tornant, imperturbable y ab lo mateix tó de sempre:—S' ha acabat el broquil!

Aixó es lo que li ha succehit á la *Fonda Nacional*. Ab lo derribo de la casa que ocupá durant tants anys, se li ha acabat el broquil.

Tenim noticia de que 'l Sr. Parés está preparant

una sorpresa en obsequi als infinits concurrents al seu Saló. Se tracta, segons sembla, de brindar al públich ab un

verdader regalo, obra de 'n Graner, que pel seu valor artístich ha de cridar poderosament l' atenció del públich. Tal vegada la senmana entrant podrém ser més explícits.

D'Ennery, l' autor dramátich que acaba de morir á París á una edat molt avansada, 's veyá un día perseguit per un pobre profidiós quel trabava 'ls passos.

Per últim ficantse la má á la butxaca li digué ab tó solemne:

—Teniu, aquí van cinch céntims.... Me sembla á mí que ab aquesta suma cap necessitat teniu de tornar á demanar caritat en tots los días de la vostra vida.

CONDUCTOR DEL TRANVIA

Procediment segur é infalible perque no puguin enrahonar.

Algunas vegadas han passat per Barcelona viatjers escéñtrichs empenyats en donar la volta al mon marxant á peu y sense un céntim á la butxaca.

A Brúselas se 'n ha presentat un que 'ls ensorra á tots. Aquest fulano 's proposa també donar la volta al mon, ab las butxacas buydas, naturalment; pero marxant cul-arretras.

¡Lo que pot en l' home l' esperit de contradicció! Precisament ara que hi ha trens expressos que recorren cent kilómetros per hora, es quan se 'ls ocorre á alguns fer juguescas basadas en anar á peu

empleant en la marxa la major quantitat de temps possible.

No serà difícil, donchs, que las empreses de ferro-carril acabin per establir trens *à gran lentitut* en contraposició al servey de trens *à gran velocitat*.

Es inútil dir que quan vinga aquest cas las líneas férreas espanyolas se'n emportarán la palma.

Crida poderosament l'atenció pública la exposició que en el Saló de *La Vanguardia* ha organitzat aquests dies ab treballs exclusivament seus nostre estimat col·laborador artístich don Olegari Junyent.

Entre ells figuran notables apuntes del natural, fruyt de sas excursions per Espanya, y hermosas aquarelas y notas de color que revelan el talent y refinat gust del nostre amich, á qui felicitem de tot cor, fentnos eco de la impressió que lsseus treballs causan en el públich que acut á contemplarlos.

Hem rebut una carta de un capellá queixantse amargament de que s'vaja treure á oposició una canongia de la Catedral, mediant tals condicions, que únicament contats eclesiástichs podían obtarhi. Y en efecte, no vá presentarse á fer exercicis mes que un sol opositor, precisament aquell á qui, segons ven pública, estava previament destinada la plassa.

Fa notar l'autor de la carta que una de las condicions exigidas era que ls opositors haguessin de ser doctors en Filosofia y Lletres, títul profá que res te que veure ab los coneixements eclesiástichs.

Y acaba dihent ab molta gracia: «Dat lo que s'ha fet, hi ha que considerar encare que ni la Filosofia ni las Lletres que s'demanavan son las que ordinariament s'estudian en las aulas universitarias, sino las que s'aprenen en las ante-cámaras dels palaus episcopals: *Filosofia parda y Uetra menuda.*»

Si aquestas tretas se posan en planta quan se tracta de la provisió de cárrechs eclesiástichs, es á dir, en unas esferas que haurían de ser espill de religiositat y d'espiritualisme ¿qué no ha de succehir en las demás regións profanas de aquest país desventurat?

Anant aixís las cosas ¿será cert que fins per entrar al Cel se necessitará l'apoyo del favoritisme?

Una anécdota madrilenya.

Un delegat de policia va anar á la presó á veure ls etxuradors que havían de ser indultats, y entaulá ab ells el següent diálech:

—Lo que més admiro en vosaltres es l'habilitat que teniu pera coneixe als tontos.

—Per qué?

—Perque sols als tontos se'ls pot treure 'l rellotje de la butxaca sense que se'n adongan.

—Donchs aquí té 'l séu, senyor delegat—digué un dels ratas tornant á l'autoritat el rellotje que, sense que se'n adongués li havia sustret.—

No's negará que aquesta anécdota, que un periódich de la Cort dona per verídica, resulta altament edificant.

Realment, á uns prestidigitadors tan llestos, es una iniquitat tenirlos presos. Per aixó lo millor que pot ferse es indultarlos, posantlos en condicions de exercir *honradament* la séva industria.

A París s'ha promogut una qüestió molt original que han de resoldre ls tribunals de justicia.

Se desitja saber si un apotecari qual elixir ha servit per extirpar la solitaria del cos de un senyor, adquireix lo dret de propietat sobre dit cuch y la facultat d'exhibirlo al aparador, ficat dintre d'un pot.

Lo senyor pretent que 'l cuch havent sigut alimentat per ell, li correspón reclamant el dret de propietat sobre un animal que s'ha engreixat com si diguessim en las sévas fincas.

Pero 'l defensor del apotecari invoca en favor del seu patrocinat el dret que otorga la lley al cassador sobre qualsevol pessa que capturi.

¡Quín gran bé fora per la Fransa que aquesta qüestió judicial tan nova, única tal vegada desde que 'l món es món, fes olvidar de un cop la enutjosa qüestió Dreyfus!

VENENO NOU

AYGUAS GARRAF
COMPRA—9.000,000 PTAS.
OBRAS—24.840,000 PTAS.

En vista de que ab las clavegueras y ls comestibles adulterats no n'hi ha prou, l'Ajuntament tracta de reventarnos per medi de l'aygua.

Un metje preconisava 'l següent remey aplicable á un pobre infelís á qui se li havían assentat las barras:

—Pórtinlo al primer ball de máscaras del Liceo.
—Trobantse tan grave ¿vol que 'l portém al ball?
—preguntava la familia.—¿Que vol que hi fassi al ball aquest infelís?

—Lo que hi fá tothom: fastidiarse.... badallar.... y tinguinho per segur: si badalla está curat.

TRENCA-CAPS

XARADA

'COSAS DE CARNAVAL

La Riteta, qu' es una planxadora
del carrer de la Cendra,
pera guanyá uns quants rais *tres-quart* senmana
a casa seva planxa.... 'l que 's presenta.

Cada any ab molt afany la temporada
de Carnaval espera
per 'narse á diverti en un ball de tota
del qual n' es ella assidua concurrenta.

A casa de un drapayre
que te exposats vestits de tota mena
ne lloga un de *cuynera* que li costa
escursarse uns quants dias lo *primera*
y ab ell alegre y sola
va cap á fer sarau á Ramalleras.
El ball está que vessa de gatzara
boy ballant cada qual á sa manera.

D' entre la multitut ven destacar-se
original parella
ballant á mitj compás; y tot ho balla
menos alló que 'ls va marcant la orquesta
y si la *tersa-prima* algú no aguanta
será perque també tindrà altra feyna.

Ell es un minyó prim, pelat de cara,
llarch de dits, curt d' ermilla y calsa estreta
que porta un pan y toros de mitj metro
y á sota 'l front un nas.... de cantá un rengle.

Com ella no va gayre *dos-hu-quarta*
lluheix un pet de cama que esparvera
y encar que de *cuynera* va vestida
de segur que calent fa temps no menja.

Al acabarse 'l ball deixan la sala
ab els peus plens de pols y el cap de febre,
se 'n van al Restaurant (alias) la fonda
de ca la Grataesquenas.

Un cop allí, s' entaulan
de bróquil ab mongetas,
patatas, ous ferrats ab botifarra
y bacallá passat.... per la escaleta.

Un cop están ben tips (si es que aixó atipa)
ell creu que aquell sopá ha de fer l' efecte
y si be alguna *dos-tres* hi ha á la taula
l' honor del mateix modo se conserva.

Tal volta una sorpresa ella vol *quarta*
á jutjar pel posat que fa de bleda
y en tant ell se prepara á pagá 'l gasto
ella crida en *Joseph* per la finestra,
puja un municipal y.... ¡Sant Cheroni!
veu que n' es sa muller la dona aquella
y arma allí tal bullit que al poquet rato
la casa de socorro hi te que veure.

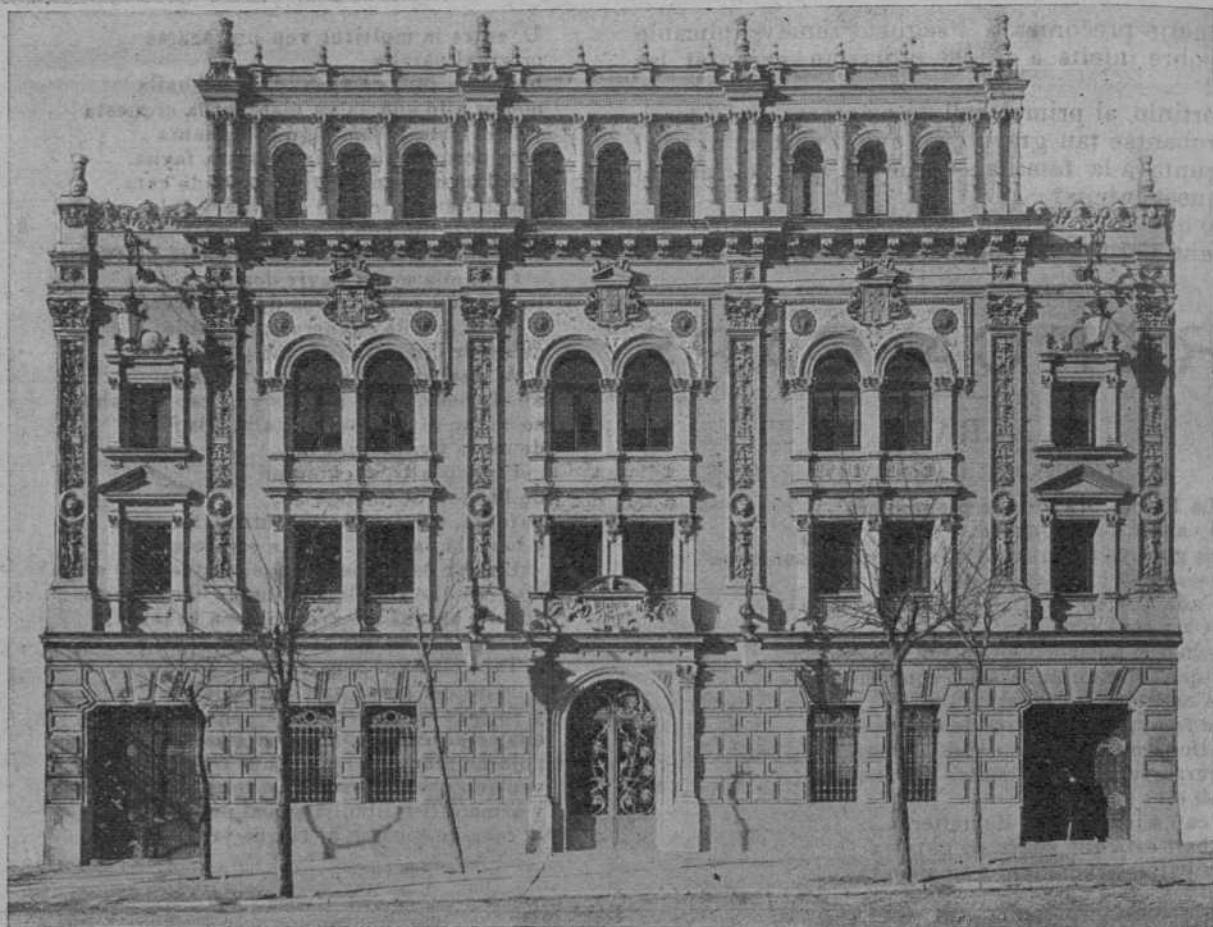
J. STARAMSA.

PAYSATJE D' HIVERN

Fot. RUS, colaborador artístich de LA ESQUELLA.

Alrededores de Barcelona.

La casa de BLANCO Y NEGRO

Junt ab un carinyós saludo, envihém la nostra felicitació mes sincera al senmanari il·lustrat de Madrid: «*Blanco y Negro*» que acaba de inaugurar casa propia. Reberem á son degut temps l'esquela de convit de son director-proprietari D. Torquato Luca de Tena, y encare que no 'ns siguié possible correspondre ab la nostra presència á una mostra de consideració tan senyalada, devem consignar que pochs dias avants del acte de inauguració, trobantse á Madrid nostre estimat editor D. Antoni López, tingué ocasió de visitar lo suntuós edifici, emportantse'n aixís de la casa, ja llavors completament instalada com de l'exquísida amabilitat de son propietari, impresions fondas d'entusiasme, agraïment y simpatia.

Blanco y Negro ha lograt conquistar-se á forsa de treball y de inteligencia, 'l favor del públich, fins al punt de seri permés invertir una suma importantíssima en la construcció, decoració é instalació de un verdader palau.

La fatxada qual vista publiquem al cap de las presents ratllas, es un hermós exemplar degut com tot l'edifici al distingit arquitecto D. J. López Sallaberry. Ab los recorts que desperta de certas construccions espanyolas del sigle XVI, hábilment acomodadas á las condiciones de la vida moderna, es innegable que ofereix un caràcter tan castís, com suntuós y propi.

Pero la fatxada, ab ser tan rica es sols la tapa de la enquadernació del llibre. Lo qu'ella tanca val mes encare que lo que tren á la vía pública. L'interior del palau conté un conjunt de maravèllas acumuladas per la riquesa y 'l bon gust. L'escala noble, lo despaig de la direcció, la redacció, la gran sala de festas, las galerías son altrás tantas pessas que competeixen en esplendides aixís per son exquisit decorat com per son artístich mobiliari.

Las dependencias activas, administració, sala de motors y d'electricitat, secció de composició y de máquinas, d'enquadernació y de foto-grabat, arxiu, biblioteca, menjador dels treballadors, etc., etc.; están instaladas ab desahogo y bon gust y contenen tots els elements necessaris pera la confecció material del periódich, pels medis més perfeccionats. Los grans progressos de la física y de la mecánica aplicats á la producció de la forsa, de la llum y del calor hi tenen una representació complerta, com no pot desitjarse millor. En aquest punt *Blanco y Negro* s'ha col·locat de un salt á l'altura de las millors publicacions d'Europa y América.

La industria catalana li ha prestat en part el seu concurs. La construcció es feta á la catalana, es á dir lleugera y forta. A la casa Masriera y Campins, son deguts lo cancell de ferro y la balaustrada de bronze de la escala; á la casa Costa y Ponce 'ls aparatos eléctricos, á la de Bardú y Companyia els pisos de *parquet* y á la de Pere Quintana de Manresa las transmissions.

Citém aquests detalls en honor del esperit verdaderament espanyol que anima al digne director y propietari de un periódich tan difundit per tot Espanya. Aixís lo que 'l públich li concedeix ab tanta justícia s'emplea en beneficiar á las arts y á las industrias. Al establir *Blanco y Negro* aquesta especie de comunitat de interessos y afeccions contribueix á impulsar no sols la cultura nacional, sino també la riquesa pública.

Molt ens alegrém de sa merescuda prosperitat, considerant el fet de la inauguració de la seva casa, com una gloria de la premsa espanyola.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

ANUNCI

ANTONI. LOPEZ.
EDITOR.

Acaba de salir

Aquario Riera

GUÍA DE INDUSTRIA, COMERCIO,

profesiones, artes y oficios, elemento oficial, principales propietarios, datos estadísticos, históricos, geográficos y descriptivos, ferro-carriles, carreteras, correos, telégrafos, teléfonos, aguas medicinales, balnearios, etc., etc.

OBRA INDISPENSABLE Á TODO EL COMERCIO

Un abultado tomo en 4.º Ptas. 10.

NOVEDAD

DE MIS CAMPAÑAS

POR EL NOTABLE ESCRITOR

ALFREDO CALDERÓN

Un tomo en 8.º elegantemente impreso Ptas. 3.

LA BOGERÍA

NOVELA

DE

NARCIS OLLER

Un tomo 8.º, Ptas. 3.

COLECCIÓN DIAMANTE (Edición LÓPEZ) VAN PUBLICADOS

Tomos

- 1.—R. de Campoamor.—Doloras.—1.ª série.
- 2.—id.—Doloras.—2.ª série.
- 3.—id.—Humoradas y cantares.
- 4.—id.—Los Pequeños Poemas. 1.ª série.
- 5.—id.—id.—2.ª série.
- 6.—id.—id.—3.ª série.
- 7.—id.—Colón, poema.
- 8.—id.—El Drama Universal, poema, t. I.
- 9.—id.—id.—t. II.
- 10.—id.—El Licenciado Torralba.
- 11.—id.—Poesías y Fábulas. 1.ª série.
- 12.—id.—id.—2.ª série.
- 13.—E. Pérez Escribá.—Fortuna.
- 14.—A. Laso de la Vega.—Rayos de luz.
- 15.—F. Urrecha.—Siguiendo al muerto.
- 16.—A. Pérez Nieva.—Los Humildes, cuentos y siluetas.
- 17.—Salvador Rueda.—El gusano de luz.
- 18.—Sinesio Delgado.—Lluvia menuda.
- 19.—Carlos Frontaura.—Gente de Madrid.
- 20.—Miguel Melgosa.—Un viaje á los infiernos.
- 21.—A. Sánchez Pérez.—Botones de muestra.
- 22.—José María Matheu.—¡Rataplán! cuentos.
- 23.—Teodoro Guerrero.—Gritos del alma.
- 24.—Tomás Luceño.—Romances y otros excesos.
- 25.—L. Ruiz Contreras.—Palabras y plumas.
- 26.—Ricardo Sepúlveda.—Sol y sombra, prosa y verso.
- 27.—José López Silva.—Migajas.
- 28.—F. Pi y Margall.—Trabajos sueltos.
- 29.—Emilia Pardo Bazán.—Arco iris.
- 30.—E. Rodríguez Solís.—La mujer, el hombre y el amor.
- 31.—M. Matos (Corzuelo).—¡Aleluyas finas!
- 32.—E. Pardo Bazán.—Por la España pintoresca (viajes).

Tomos

- 33.—Antonio Flores.—Doce españoles de brocha gorda.
- 34.—José Estremera.—Fábulas.
- 35.—Emilia Pardo Bazán.—Novelas cortas.
- 36.—Emilio Fernández Vaamonde.—Cuentos amorosos.
- 37.—Emilia Pardo Bazán.—Hombres y mujeres de antaño.
- 38.—Javier de Burgos.—Colección de cuentos.
- 39.—E. Pardo Bazán.—Vida contemporánea (costumbres).
- 40.—Jacinto Labaila.—Novelas íntimas.
- 41.—Francisca Sarasate de Mena.—Cuentos Vascongados.
- 42.—F. Pi y Margall.—Diálogos y artículos.
- 43.—Carlos Bernard.—Caza de los amantes.
- 44.—Eugenio Sue.—La condesa Lagarde.
- 45.—Rafael Altamira.—Novelitas y cuentos.
- 46.—J. López Valdemoro.—La niña Araceli.
- 47.—Rodrigo Soriano.—Por esos mundos.
- 48.—Luis Taboada.—Perfiles cómicos.
- 49.—Benito Pérez Galdós.—La casa de Shakespeare.
- 50.—J. Ortega Munilla.—Fina.
- 51.—F. Salazar y Quintana.—Algo de todo.
- 52.—Mariano de Cavia.—Cuentos en guerrilla.
- 53.—Felipe Pérez y González.—Peccata minuta.
- 54.—Francisco Alcántara.—Córdoba.
- 55.—Joaquín Dicenta.—Cosas mías.
- 56.—J. López Silva.—De rompe y rasga.
- 57.—Antonio Zozaya.—Instantáneas.
- 58.—José Zahonero.—Cuentecillos al aire.
- 59.—Luis Taboada.—Colección de tipos.
- 60.—Beaumarchais.—El Barbero de Sevilla.
- 61.—Angel R. Chaves.—Cuentos de varias épocas.

Todos los tomos llevan una elegante cubierta en colores, distinta para cada volumen.—Cada tomo, Ptas. 0'50

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuu, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responem d'extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponents de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

DESPRES DEL CARNAVAL (per MARIANO FOIX.)

Comensant à passar bugada